

Steder dog saaledes kommen til at overveie og betænke denne Sag, at det har været muligt i disse Dage at overrække Hs. Majestæt en allerunderdanigst Adresse om, at Kongelovens Arvesølge maatte bevares. Jeg lægger vist ikke megen Vægt paa saadanne Adresser (Hør!) i det Hele, men Noget maa dog Sagen have at betyde, og, idet jeg derfor vil gjøre opmærksom paa, at noget Saadant er skeet fra en enkelt Kreds i Landet med dog henved et Par Tusend Underkrifter, mener jeg, at vi vel maatte forestille os, at, dersom Sagen vil blive ved at have Betydning for Rigsdagen og Folket i det Hele, vil der maaskee gaae Aarsagen, forinden det kan komme til at gennemgaae Folkets Bevidsthed saaledes, at man med nogenlunde Sikkerhed kan tale om, hvorledes den offentlige Mening vil gestalte sig. Her skulle vi derimod aabenbart rette os hver efter sin Overbeviisning; jeg skal ikke her opholde mig ved at tale om min Mening; jeg har tidligere og flere Gang udtalt mig saa klart, at der vistnok ingen Tvivl er om min Mening. Kun med Hensyn til hvad den ærede Folkethingsmand for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Hafs) har udtalt i denne Aftenstund, da han erklærede, at han ikke kunde forstaae, hvorledes man kunde give sit Samtykke til, at Hs. Gøihed Prinds Christian af Glücksborg engang besteg den danske Throne, dersom man ikke tillige vilde give sit Samtykke til Kongelovens Arvesølges Ophævelse, skal jeg tillade mig at bemærke, at der er en stor og væsentlig Forskiel paa, enten Kongelovens Arvesølge ophæves, eller om Rigsdagen giver sit Minde og Samtykke til, at Hs. Majestæt og Hs. Majestæts Regjering ordner Sagen saaledes, som det er bestemt og vedtaget i Londontractaten, forsaavidt denne med Nødvendighed kræver det, men heller ikke et Skridt videre, og det er dette, som jeg for min Person og mange Flere med mig vuse at kunne gjøre gjældende i denne Sag, og idetmindste at kunne udtale med en saadan Klarhed, at vi hverken kunne misforstaaes af den Ene eller Anden.

Formanden: Folkethingsmanden for Thisted Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Schack: Da Forsamlingen sikkert nu er tilstrækkeligt oplyst, saavel i den ene som i

den anden Retning, vil jeg ikke opholde den, men frasælbe Ordet i det Hele, at Andre ville efterligne mit Exempel (Hør! Bravo!).

Formanden: Rigsdagsmanden for Aalborg Amts 5te Valgkreds har Ordet.

Næ: Min Agt har det heller ikke været at tage Ordet, og jeg føler mig mere tilbøjelig til at frasælbe det; men der er blandt de forskellige Udtalelser, som have fundet Sted, fremkommet nogle Uttringer, som jeg, efterat Touren til at tage Ordet er kommen til mig, ikke troer at burde lade staae aldeles uimodsagte. Det har under de tidligere saavel som de senere Forhandlinger i denne Sag været Tilfældet, at man har søgt stærkt at accentuere eller dog paaberaabe sig en Folkevillie i en bestemt Retning, et Folkeønske, som skulde tyde paa en Uvillie i Folket mod at modtage det kongelige Budskab, saaledes som det er forelagt. Dette er ogsaa blevet fremhævet af den ærede sidste Taler, idet han anførte som Exempel herpaa et Moment, som skulde for tjene at komme i Betragtning, nemlig Indgivelse af en Adresse, hvortil han dog selv bemærkede, at han ikke fandt Anledning til at tillægge saadanne Adresser særdeles Vægt, men han troede derhos i et andet Moment at see noget mere Betydningsfuldt, nemlig i den Betænkning, som i sin Tid har været afgiven af det Udvalg, der af den forenede Rigsdag var nedsat til at prøve denne Sag. Jeg vil imidlertid tillade mig at henvise ham til et andet Moment, som efter min Formening maa tjene ham og vistnok Salen i det Hele til langt større Oplysning, og det er de nye Valg, den Appel til Folket, som har fundet Sted, efterat hin Betænkning var afgiven, og da troer jeg, at vi ikke behøve at fordybe os i statistiske Undersøgelser, for at det skal fremgaae klart af de nye Valg, som efter hin Tid have fundet Sted til det nærværende Folkething, at Majoriteten af Valgerne utvetydigt have udtalt sig for at følge Regjeringen i Antagelsen af det kongelige Budskab om Arvesølgen. Her er en bestemt folkelig Udtalelse, som ikke lader sig for nægte, og som efter min Mening er af en saadan Natur, at de Herrer, som nu saa stærkt og tvrigt holde paa at lade deres Min-